

PEONY

1

เขียน

Dong ul

แปล

RTSha

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

เมื่อรายการออ디션ที่ดังระเบิดอย่าง ไอดอลที่คุณเลือก ทำให้ชีวิตของ ‘จองแฮวอน’ ต้องแตกสลาย จากเด็กหนุ่มที่มีความฝันเต็มเปี่ยมต้องกลายเป็นคนเก็บตัวและยังหวาดกลัวเวทีซึ่งเป็นสิ่งที่เขาเคยชอบมากที่สุด เท่านั้นยังไม่พอ การตัดต่อที่บิดเบือนความจริงของรายการยังทำให้ผู้คนในโลกออนไลน์เกลียดชังเขา จนใครๆ ก็เรียกเขาว่า ไอดอลที่คุณเกลียด

และราวกับฟ้าเห็นใจ จู่ๆ ก็มีรูเล็ตที่มอบรางวัลซึ่งสำคัญต่อทักษะการใช้ชีวิตในแวดวงไอดอลมาให้เขาซะอย่างนั้น?! ความใจสู้บวกกับรูเล็ตจากสวรรค์จะช่วยให้จองแฮวอนฝ่าฟันอุปสรรคมากมายและไปถึงเป้าหมายที่เขาตั้งใจไว้หรือไม่ มาเอาใจช่วยเขากันเถอะค่ะ!

PEONY

Trigger Warning

Hikikomori
การแยกตัวจากสังคม

Panic Disorder
อาการตื่นตกใจ

Mental Abuse
การทำร้ายจิตใจ

Cyber Bullying
การกลั่นแกล้งบนอินเทอร์เน็ต

บทที่ 1

“คุณประสบความสำเร็จอย่างมากทั้งในฐานะไอดอล¹และโปรดิวเซอร์²เลยไม่ใช่หรอคะ”

ขณะฟังคำพูดของที่ปรึกษา จونغแฮวอนที่กำลังนึกถึงตารางงานต่อไปอยู่ในใจก็เงยหน้าขึ้น

“อ่า ผมไม่ทันได้ฟังครับ ขอโทษทีครับ”

“ไม่ต้องขอโทษหรอกค่ะ ที่พูดเมื่อกี้ อิม จุนแฮวอนประสบความสำเร็จอย่างมากทั้งในฐานะไอดอลและโปรดิวเซอร์เลยนี่คะ

¹ ในที่นี้หมายถึงบุคคลซึ่งผ่านการแสดงความสามารถบนเวที มีทั้งศิลปินเดี่ยว เกิร์ลกรุ๊ป และบอยแบนด์

² ผู้ที่รับผิดชอบทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับการผลิตและการวางแผนในการกระจายเสียง ภาพยนตร์ ละครเวที เป็นต้น

และตอนนี้ก็ยังทำงานนั้นอยู่ แล้วคุณคิดว่าความวิตกกังวลนั้นมาจากไหนหรือคะ”

การให้คำปรึกษายังคงดำเนินต่อไป

ผู้เข้ารับการศึกษาเป็นคนค่อนข้างเรื่องมาก และไม่ใช่ว่าเรื่องง่ายเลยที่จะเข้าใจความคิดของผู้รับการศึกษาที่ประสบความสำเร็จซึ่งยากจะรับไหว

แม้จะเลื่อนตารางงานออกไปแล้ว แต่เขาก็ไม่ค่อยมีเวลาให้ที่ปรึกษามากนัก

ผู้เข้ารับการศึกษาหยุดคิดสักครู่แล้วตอบ

“ผมไม่ได้วิตกกังวลนะครับ พอดีชอบให้ชีวิตมันยุ่งๆ แค่ง่ายยานอนหลับให้ผมก็พอครับ”

“อืม ปกติแล้ว ถ้าคุณพูดแบบนี้ก็จะได้รับใบสั่งยาทันทีเลยหรือคะ”

“เปล่าครับ ผมต้องโดนดูก่อนถึงจะได้รับใบสั่งยา”

หลังจากที่ใช้เวลาพูดคุยอะไรไม่มากนัก ผู้รับการศึกษา ก็ลุกจากที่นั่ง ในตอนนั้นเองที่ปรึกษาก็พูดขึ้น

“ถ้าคุณยังทำแบบนี้ต่อไป มันจะเสียเวลาเปล่า นะคะ”

“อืม”

“คนรอบข้างเป็นห่วงคุณมากนะคะ”

“ก็อย่างที่ผมพูดไปไงครับ”

จงแสวงหาหนทางหายใจยาวแล้วพูดต่อ

“คนรอบข้างเป็นห่วงผมมาก จนถึงตอนนี้ที่ผมยังทำแบบนี้อยู่ ก็เพราะทุกคนเป็นห่วงมากเกินไปไงครับ”

เขาพูดแบบนี้ และกังวลว่าจะทำให้คนอื่นเชื่อได้อย่างไรว่าสภาพจิตใจของเขายังดีอยู่

หลังจากนั้นไม่นาน เขาก็ถามที่ปรึกษา

“นี่อาจจะเป็นคำถามที่ค่อนข้างแปลกกนิดหน่อยนะคะ”

“อะไรเหรอคะ”

“คุณคิดว่ามีไหมครับ ความรักที่ไม่มีวันเปลี่ยนแปลง”

ที่ปรึกษามีสีหน้าหงงกับคำถามนี้ แต่ก็ตอบได้อย่างรวดเร็ว

“ไม่ค่ะ อารมณ์ทุกอย่างมันเปลี่ยนแปลงได้ค่ะ”

“แต่ผมคิดว่ามีนะคะ”

ผู้รับการปรึกษายิ้มสบายๆ รอยยิ้มนั้นไม่ได้มีเจตนาที่จะดึงดูดใคร แต่กลับมีพลังในการดึงดูดใจคนขึ้นมาได้ด้วยตัวของมันเอง เขาพูดต่อ

“ตอนเด็กๆ ผมไม่เชื่อหรอกครับ แต่ตอนนี้เชื่อ มันเป็นการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในชีวิตของผมนะครับ”

เขาพูดแบบนั้นแล้วออกจากห้องให้คำปรึกษาไป

แม้ว่าจะเป็นตารางงานส่วนตัวที่เป็นความลับ แต่ก็ยังเห็นปาปารัสซี่³ รอคอยฝั่งตรงข้ามโรงพยาบาลใจกลางเมืองใหญ่ ถ้าหันหน้าไปอีกนิตก็เห็นป้ายโฆษณาคอนเสิร์ตขนาดใหญ่ที่แฟนฯ จ่ายเงินจัดทำป้ายกันขึ้นมาเอง

ไม่ว่าจะไปที่ไหนก็เห็นใบหน้าของเขา และทุกคนล้วนรู้จักเขา

ผมฝันยาวนานมาก เป็นฝันที่คิดว่าชีวิตของผมพังทลายไปแล้ว แต่มันเลวร้ายยิ่งกว่านั้น เพราะฝันนั้นกลับทำลายชีวิตของคนอื่นด้วย

ในฝัน ผมรู้ดีว่าอยากยืนบนเวทีแต่แกล้งทำเป็นไม่รู้ถึงความปรารถนาของตัวเอง และไม่รู้ว่าจะทำไม่ถึงกลั้วที่จะทำลายเวทีซึ่งเคยผลักดันผมออกไปอย่างเยินชาได้ขนาดนั้นกันนะ

³ ช่างภาพอิสระที่ถ่ายรูปบุคคลที่มีชื่อเสียง เช่น นักแสดง นักดนตรี นักกีฬา นักการเมือง และคนดังอื่นๆ ที่กำลังใช้ชีวิตประจำวัน เป็นที่รู้จักในเรื่องการตามล่าคนดังอย่างไม่ลดละ

ทั้งที่เป็นแบบนั้น แต่ผมก็ไม่สามารถออกจากวงการบิน
ได้อย่างเต็มที่ ถ้าเลือกเริ่มต้นชีวิตใหม่ที่ไม่ใช่วงการบันเทิง
ผมก็อาจจะไม่ลงเอยแบบนี้ก็ได้

ในความฝัน ผมได้ก่อตั้งบริษัทบันเทิงและมีวงเกิร์ลกรุ๊ป⁴
ชื่อสแควร์ (Square) ซึ่งผมไม่สามารถทำให้พวกเธอประสบความสำเร็จ
ได้ จนพวกเธอต้องทนทุกข์อยู่หลายปี และสุดท้าย
ผมก็เสียชีวิตจากการทำงานหนักเกินไป

เฮ้อ จริงๆ เลย

มันเป็นความฝันที่ไร้ซึ่งอนาคตและความหวัง หากรู้
จุดจบนี้ล่วงหน้า ผมคงข่มความกลัวและขึ้นไปบนเวทีอีกครั้ง
ได้แล้ว

แต่ว่านั่นมัน...เป็นความฝันจริงๆ เหมว

เพราะมันชัดเจนมากจนทำให้สับสน

“อาๆ! คนน่ารังเกียจ!”

ผมหนีจากฝันร้ายนั้นท่ามกลางเสียงเพลงที่ดังสนั่น

⁴ กลุ่มนักร้องที่มีนักร้องหญิงล้วนตั้งแต่สามคนขึ้นไป ซึ่งโดยทั่วไปจะร้องเพลงและมักมีทำเต้น
ประกอบอย่างพร้อมเพรียง

เป็นความฝันที่เหมือนจริงมาก และผมก็เฝ้าจนแยกไม่ออกว่าอันไหนคือความฝันและอันไหนคือความจริง

สองเดือนที่ผ่านมา ผมดื่มเหล้าทั้งเช้าทั้งเย็น และไปกินเลี้ยงบริษัทวันละสองครั้ง เส้นเลือดในตัวผมคงมีแต่แอลกอฮอล์ไหลเวียนอยู่ เพราะงั้นผมเลยไม่สามารถเข้าใจสถานการณ์ได้อย่างถูกต้อง

ผมไม่สามารถเงยหน้าขึ้นได้เพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์และความง่วง แต่ก็ได้ยินใครบางคนพูดถึงผมอยู่ข้างๆ เขาคงคิดว่าผมยังหลับอยู่

“ไอดอลที่คุณเลือกเธอ รายการเซอร์ไววัล⁵ที่ดังมากเมื่อสองปีก่อนนะ”

“ใช่แล้ว คนดูรายการนั้นมองเขาเป็นขยะโคตรๆ เลยมีแต่คอมเมนต์⁶แย่ๆ ใจ ตอนนั้นผู้จัดการควักเองก็ทำงานอยู่ที่นั่นนี่นา เขารู้สึกผิดเลยผลักดันจนได้งานทำนั่นแหละ”

“อ่า ก็ว่าอยู่ ทำไมถึงรับคนอายุยี่สิบ...”

⁵ในที่นี้หมายถึงรายการที่ไอดอลแข่งขันเพื่อแย่งชิงให้ได้เดบิวต์เป็นเกิร์ลกรุ๊ปหรือบอยแบนด์

⁶ความคิดเห็นในโซเชียลมีเดีย

“ถ้าให้คนที่ออกจากโรงเรียนมัธยมปลายเพราะโดนคอมเมนต์เกลียดชังแล้วเอาแต่ขังตัวเองอยู่ในห้องตลอดสองปีไปเป็นทหารทันทีคงเป็นเรื่องใหญ่แน่ ก็เลยให้กลับมาเป็นผู้เป็นคนที่นี่ก่อนนะสิ”

“จองแทเองก็สุดยอด ฉันคงไม่ยอมให้เด็กฮิชิ⁷อายุยี่สิบที่เอาแต่เก็บตัวอยู่ในห้องมาจับพวงมาลัยรถเด็ดขาด”

“ก็เขาเป็นคนดีมากๆ นี่นา”

ผมเงยหน้าขึ้นเมื่อพวกเขาเล่าเรื่องของผมจบ เหอะสรุปชีวิตของผมได้น่าฟังมาก...ไม่ผิดเลยแม้แต่เรื่องเดียว ฮ่าๆ

จะว่าไปแล้ว ไม่รู้เหมือนกันว่าผู้เป็นไอดอลของผมคิดยังไง ถึงยอมให้เด็กอายุยี่สิบที่เป็นฮิชิโคโมริอยู่ 2 ปีมาขับรถให้ คงเป็นคนดีมากจริงๆ หรือไม่ก็เต็มเล้าจนสมองเป็นอะไรไปแล้ว...

ยังไงก็ตาม ความฝันนั้นชัดเจนมากจนแยกไม่ออกว่าอะไรคือความจริง แต่มันก็ชัดเจนเกินกว่าที่จะเป็นความฝัน

⁷ ฮิชิโคโมริ คือ ภาวะที่บุคคลมีการแยกตัวออกจากสังคมอย่างรุนแรงและยาวนาน ผู้ที่มีอาการนี้จะเก็บตัวภายในห้องเป็นเวลานานๆ (มากกว่า 6 เดือน) โดยไม่ออกไปเรียน ไม่ทำงาน และหลีกเลี่ยงการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น

และที่สำคัญกว่านั้น มันมีรายละเอียดเยอะมาก ผมที่ไม่ใช่
คนมีความคิดสร้างสรรค์หรือฉลาดอะไร จึงรู้สึกว่ามันแปลก
หรือนี่คือ...ฝันบอกเหตุจริง ๆ?

ไม่ เดี่ยวนะ

ถ้าอย่างนั้น ผมโดนสปอยล์⁸ถึงชีวิตที่พังทลายของ
ตัวเองเหรอ

ขณะที่ในหัวเริ่มสับสนมากขึ้นเรื่อยๆ พูจองแทในความฝัน
ที่เสียชีวิตด้วยอาการหัวใจวายก่อนผมตายเพียง 5 ปี ก็คว้าไมค์
ขึ้นมาแล้วร้องตะโกนออกมาว่า

“ถ้าวันซ็อด⁹ไม่ได้ ก็แต่งงานไม่ได้หรอก คนน่ารังเกียจ!”

ความฝันอันยาวนาน พูจองแทที่มึนเมาและร้องเพลง
อยู่ตรงนั้น ลิบปีต่อจากนี้เขาจะเสียชีวิตจากอาการหลอดเลือด
หัวใจอุดตันเฉียบพลันในวัยสี่สิบเอ็ดปี

ความตกใจและความเศร้าที่ผมรู้สึกเมื่อได้ยินข่าว
การเสียชีวิตของจองแท่นั้นชัดเจนมาก จนรู้สึกประหลาดใจ
ไปชั่วขณะว่าทำไมคนที่ตายไปแล้วถึงมาอยู่ที่นี่ได้

⁸ การเฉลยเนื้อเรื่องหรือเรื่องราวส่วนสำคัญจุดใดจุดหนึ่ง ทำให้คนที่ยังไม่รู้เรื่องราวล่วงหน้า
ได้รู้เรื่องนั้นๆ ก่อน ซึ่งสิ่งที่เล่าไปอาจส่งผลให้ความตื่นเต้นตื้นตันลดลงไป

⁹ ตั้มจนหมดแก้วในรวดเดียว

ในความฝันนั้น พูจองพยายามอย่างเต็มที่เพื่อให้
เมมเบอร์¹⁰ วงไอดอลที่ผมดูแลได้งานจนถึงที่สุด

“พูจองแท...”

ไม่รู้ว่าเป็นแค่ฝันไร้สาระหรือเปล่า แต่พอตื่นจากฝันเมื่อ
ที่มันชัดเจนมาก น้ำตาไหลก็ออกมาเพียงแค่นี้ได้เห็นหน้าของ
พูจองแท

ทีมงานที่นั่นข้างๆ ซึ่งถูกบังคับให้ดื่มวันช็อคกำลัง
ทำหน้าที่เฝ้าโดยมีแก้วแอลกอฮอล์วางอยู่ตรงหน้า

เมื่อพูจองแทรู้ว่าผมตื่นแล้ว เขาก็หยีตาและแหกปาก
ร้องเพลงอีกครั้ง

“ถ้าวันช็อคไม่ได้ ก็แต่งงานไม่ได้หรอก อ่าๆ! คนน่า
รังเกียจ!”

ตามปกติแล้ว ท่อนนี้ผมต้องร้องประสานเสียงว่า ‘อ่าๆ!
คนน่ารังเกียจ!’ เข้าไปด้วย

แต่ก็ไม่มีสติพอที่จะทำแบบนั้น

¹⁰ สมาชิกในวงนั้นๆ

ผมลุกขึ้นพรวด แล้วข้ามที่มงานที่นั่งอยู่บนโซฟาไปกอด
พujungเตด้วยแขนทั้งสองข้างอย่างเต็มแรง พอได้สัมผัสเนื้อนุ่มๆ
ซึ่งใช้เงินขุนขึ้นมาก็มั่นใจว่าเป็นพujungเตแน่นอน

พujungเตหัวเราะลั่น

“เฮ้ย อย่าเกะกะมาก แทะหน้าตาดีเกินไป ฉันรู้สึกแปลก”

“พี่หยุดกินเหล้าเถอะครับ เดียวก็ตายเร็วหรอก...”

“ว่าไงนะ ไอ้เด็กนี่”

พujungเตไม่ใช่คนประเภทที่จะโกรธกับเรื่องแบบนี้

เขาดื่มเหล้าหนักมาก จนในช่วงสองเดือนมานี้ผมได้เห็นเขา
ทั้งในสภาพดีและสภาพแย่มาหมดแล้ว ดังนั้นความผิดพลาด
ที่เกิดขึ้นในวงเหล้าก็ให้ลืมนั่นไปเลย แต่พujungเตกลับ
หัวเราะชอบใจ เพราะถ้าทำผิดพลาดในวงเหล้าก็เท่ากับมีเรื่อง
ให้ลืมนั่นได้อีก

ในขณะที่พujungเตกำลังจะยกแก้วเหล้าดื่ม ผมก็เอามือปิด
ถึงสุดท้ายแก้วจะตกแตกบนพื้น แต่ชีวิตอันยืนยาวของ
พujungเตนั้นสำคัญกว่า ต่อให้เป็นผืนที่ไร้สาระ ผมก็ไม่ได้รู้สึกดี
สักเท่าไร

อีกอย่าง ความผันผวนชัดเจนจนเหมือนกับว่าได้ใช้ชีวิตนั้นมาแล้วจริงๆ ทำให้ผมเป็นคนเข้าสังคมเก่งขึ้นมาได้ในช่วงเวลานั้นๆ

“พี่ต้องมีชีวิตอยู่นานๆ นะครับ ผมเป็นผู้เป็นคนได้ก็เพราะพี่เลย”

“อ่า ไฉนนี่มาแล้วชอบพูดความในใจสินะ”

“เมื่อก็ผมฝันว่าพี่ตาย”

“ก็เลยเป็นแบบนี้?”

ถึงจะพูดปนพิมพ์แต่พูจองแทก็น้ำตาคลอเบ้าเพราะเมาเหล้าแล้ว

“แก ไฉ้เด็กนี้ จะมาชอบพี่ที่เห็นหน้าเห็นตากันได้ไม่เท่าไรไฉ้ได้ยังไง ถ้าคิดถึงผู้คนขนาดนั้นก็ออกจากห้องมาให้เร็วกว่านี้สิ”

ปกติแล้วเวลาพูจองแทเมา เขาจะชอบร้องไห้ พาให้ทุกคนไม่อยากดื่มเหล้าต่อ และวงเหล้าก็จะจบลงทั้งอย่างนั้น

ผมเรียกคนขับรถแล้วส่งพูจองแทกลับบ้านไปก่อน และส่งพี่ชมอี สไตลิสต์¹¹ ที่ติดใจจะกินต่อกลับบ้านด้วยแท็กซี่

¹¹ ผู้เชี่ยวชาญที่ดูแลการแต่งกายให้กับบุคคลหรือแบรนด์ต่างๆ

หลังจากนั้น ผมก็มุ่งหน้าไปที่ห้องซ้อมกึ่งชั้นใต้ดินซึ่งเคยเป็นบ้านของผมที่อยู่ในฝันโดยไม่รู้ตัว

ห้องซ้อมของพวกเรา ได้ผมที่ไม่มีเซนส์เรื่องชื่อ เรียกกันว่า เลิฟเฮาส์ ในเลิฟเฮาส์จะเรียกทีมเมมเบอร์ว่าควีนบี ส่วนชื่อวงนั้นที่ชื่อว่าสแควร์ เพราะตอนแรกมีเมมเบอร์อยู่สี่คน แต่ต่อมาได้เพิ่มอีกหนึ่งคนเข้าไปจึงกลายเป็นห้าคน เมมเบอร์ล้อผมว่าทีนี้จะเอาอย่างไรต่อละ แต่ก็ไม่มีใครว่าอะไร

ทันทีที่มาถึงหน้าห้องซ้อม ผมพยายามกดรหัสผ่านแต่มันผิด สุดท้ายก็ถูกล็อกไว้สามสิบนาทีเพราะลองกดอีกสองครั้งแต่ก็ยังผิดอยู่ดี

“อ่า ไซ้ ทั้งหมดนั้นมันเป็นความฝันนี่”

ผมบ่นพิมพ์แล้วนั่งลงตรงหน้าประตู จากนั้นก็กะพริบตาแล้วเงยหน้ามองขึ้นไปประตูอีกครั้ง

เดี๋ยวก่อนนะ ถ้าเป็นแค่ความฝัน ทำไมถึงมีห้องซ้อมอยู่ที่นี่จริงๆ ละ

“นักเรียน! มานอนแบบนี่เดี๋ยวก็ตายหรอก!”

นักเรียนอะไรกันล่ะครับ ตอนนี้ผมเป็นผู้ใหญ่...

“ลืมหาหน่อย!”

ตอนที่ผมลืมหาขึ้นมาก็สิบโมงแล้ว ตรงหน้าผมมีคุณป้าสองคนกับคุณลุงหนึ่งคนยืนอยู่ ทันทีที่ผมพยายามลืมหาที่มีชี้อาติดยุ่่นั้น คุณป้าก็พาเดินไล่ผม

“เฮ้อ บ้าไปแล้ว บ้าไปแล้ว! เพี้ยนจนมานอนตายนอกบ้านในวันหนาวๆ แบบนี้!”

“นักเรียนขนาดนี้จะทำยังไง พ่อแม่อยู่ไหนเนี่ย”

ผมวิ่งขึ้นบันไดที่หันไปเห็นอย่างไม่รู้ตัวเพราะอาการเมา มันตีขึ้นมาจนไม่มีสติพอที่จะฟังเสียงบัน จากนั้นก็เกาะผนังแล้วอาเจียนออกมา ผมสบตากับเด็กๆ ที่กำลังหัวเราะเยาะผ่านหน้าต่างห้องซ้อมกีตาร์ใต้ดิน แต่ภายในห้องนั้นดูแปลกไป

“...เหมือนในฝันเลย”

ไม่เพียงเท่านั้น เมื่อผมหยุดตัวขึ้นมอง ซอยนี้ก็กลับดูคุ้นเคย หากความฝันคือภาพสะท้อนของความจริง ผมน่าจะต้องเคยมาที่นี่ก่อนหน้านี้แล้ว แต่กลับไม่มีในความทรงจำเลย

ท่ามกลางความสับสน ผมหยิบโทรศัพท์มือถือที่ดังไม่หยุดในกระเป๋าออกมา แม่ของผมเอง

“เฮวอน แกอยู่ไหน ทำไมคุณจองแทเขาโทรหาแกไม่ได้!”

“อ้อ ผม...กินเหล้าแล้วนอนข้างถนนนะ”

ที่จริงเขาควรจะต้องโกหกด้วยซ้ำ แต่เพราะอยู่ในสภาพ
ครึ่งหลับครึ่งตื่นก็เลยเผลอพูดออกไป

“โอ๊ย ฉันละอยากจะบ้าตาย แกกินไปขนาดไหนกัน
ถึงได้ไปนอนอยู่ข้างถนนนะ!”

“แม่ คือว่า...”

“ฉันไปบอกให้แกหาเงิน หรือเข้ามาหา‘ลัยตอนไหนกัน
ตอนแกนอนหมกตัวอยู่แต่ในห้องยังน่าปวดหัวน้อยกว่านี้เลย
ไอ้ลูกคนนี่”

“หรือว่าผมเคยอยู่แถวนี้เหรอ ย่านชังซอนดง ไม่จริง
ผมมาที่นี่ทำไม...”

“ถ้ายังเป็นแบบนี้ แกจะเป็นโรคสมองเสื่อมเพราะ
แอลกอฮอล์ตั้งแต่อายุน้อยๆ เอานะ ใช้รายการอัลทาร์หรือเปล่า
ฉันดูรายการนั้นมา...”

ไม่ได้ฟังแม่ป่นมานานมากแล้ว การที่ยังบ่นได้แบบนี้
หมายความว่าสบายใจขึ้นมาบ้างแล้วสินะ นั่นทำให้ผมรู้สึกดีขึ้น

หลังจากเข้าร่วมรายการออ디션¹² ‘ไอดอลที่คุณเลือก’ แม่กับพ่อก็ไม่เคยบ่นผมที่ไม่ยอมออกจากห้องเลย ผมคิดว่าพวกท่านคงจะแอบร้องไห้และรู้สึกเจ็บปวดใจอยู่เงียบๆ

แล้วในช่วงใกล้สอบชิง¹³ ตอนที่ช่วงวัยอายุสิบเก้า กำลังจะจบลง คิวกุนยงที่กำลังรู้สึกผิดอย่างมากในฐานะหนึ่งในคนที่เกี่ยวข้องกับรายการ ‘ไอดอลที่คุณเลือก’ ขณะนั้นเขาได้รับการขนานนามว่าเป็นผู้จัดการคิวผู้เพียบพร้อมรอบด้านของพัคจรงยอลเอนเตอร์เทนเมนต์ ได้ติดต่อมาหาผม เขาถามว่า ‘ไม่มีความคิดที่จะลองสอบใบขับขีให้ได้เร็วๆ แล้วมาทำงานเป็นคนขับรถดูบ้างเหรอ’ แถมยังบอกอีกว่า ‘แม้ต้องเข้ากรมในตอนที่ทำงานอยู่ เดี่ยวพอปลดประจำการก็จะหางานให้ทำอีก

ทั้งที่มีโอกาสเช่นนั้นเกิดขึ้น พ่อแม่ก็ไม่อาจใจร้ายกับผมที่เอาแต่ไม่ยอมออกจากห้องได้ แต่พี่สาวที่อายุมากกว่าผมสิบปีต่างออกไป ทันทีที่ได้ยินเรื่องนี้ เธอก็บินจากอังกฤษที่ตุนอาศัยอยู่กลับมาเกาหลีได้ แล้วกระซากลุกบิดประตุ ลากผมออกมา ก่อนจะสอนขับรถให้เป็นอย่างแรก

¹² เป็นการแสดงของนักแสดง นักร้อง นักดนตรี หรือนักเต้น สำหรับทดสอบความสามารถ เปรียบเทียบได้กับการสัมภาษณ์งาน

¹³ คือ การสอบแข่งขันเข้าศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัยของประเทศเกาหลี

ดูเหมือนว่าพ่อแม่กับพี่สาวจะทำหน้าที่กันคนละแบบจริงๆ
หลังจากฟังคำบ่นแล้ววางสายไป ผมก็คิดว่าควรจะ
สร้างเมาเสียบก่อน แต่แล้วก็มีเด็กผู้หญิงในชุดเทควันโดคนหนึ่ง
กระโดดออกมาจากบันไดห้องกิ่งไต้ดิน

“นอนตรงนี้ไม่ได้ล่ะ!”

ในความฝัน กระตุกสันหลังของผมแทบหักเพราะ
ความรื้อนรุ่มใจของเด็กสาวทั้งห้าคน ผมหดตัวลงอย่างที่เคยทำ
จนติดเป็นนิสัยแล้วตอบกลับไป

“อือๆ ต่อไปจะไม่ทำแบบนั้นแล้ว ขอโทษๆ”

เพราะความฝันอันยาวนาน ทำให้รู้สึกเหมือนตัวเองอายุ
มากขึ้นพรวดเดียว เด็กๆ พวกนั้นดูเหมือนลูกสาวกันไปหมด

ผมส่ายหัวด้วยความมึนงง แล้วเด็กๆ ก็พากันกรูออกมา
จากห้องกิ่งไต้ดิน

เดิมทีก็ธรรมดาอยู่แล้ว พอเจอกลุ่มเด็กที่กรูกันเข้ามาอีก
ก็รู้สึกเหมือนโลกทั้งใบสั่นสะเทือน ผมถามอย่างลำบากใจ

“ขอโทษหิอะ แต่พวกเธอมีน้ำไหม”

“ไม่น่า...อ๊ะ มีๆ!”

จากนั้นเด็กคนหนึ่งก็วิ่งเข้าไปในห้องฝึกและกลับมา
พร้อมแก้วกระดาษใช้แล้วทิ้งที่ถือด้วยมือทั้งสองข้าง ถึงแม้ในนั้น
จะมีน้ำเพียงแค่น้ำหนึ่งอีก แต่ผมก็ชื่นชมในความตั้งใจและรับมาดื่ม

“ขอบใจนะ แต่ทำไมพวกเธอออกมาทั้งหมดแบบนี้ล่ะ
กลับเข้าไปเถอะ”

“เวลาพักค่ะ!”

“ครูฝึกบอกให้พักค่ะ!”

พอได้ยินคำว่าครูฝึกก็รู้สึกแปลกๆ ก่อนนึกขึ้นได้ว่า
เคยเห็นในฝัน

โรงฝึกเทควันโดได้ปิดไปแล้ว และผมก็มาเช่าอาศัย
อยู่ในห้องซ้อม แต่ทุกปีจะมีผู้ดูแลคนหนึ่งที่มาหาและนั่งดื่มเหล้า
ร้องไห้คร่ำครวญจนเด็กๆ ตกใจ

เหมือนเขาจะโดนจับได้ว่าจับปลาสองมือ¹⁴ กับผู้ปกครอง
หลายคน...ถึงยังงั้นความฝันก็เป็นได้แค่ความฝัน ไม่มีทาง
เป็นจริงได้หรอก

¹⁴ ส่วนนกเกาสี แปลว่า จับสองคนในคราวเดียว หรือสนับสนุนทั้งสองฝ่าย

คงเคยเดินผ่านตรอกนี้สักครั้งหนึ่งแหละ มันเลยฝังอยู่ใน
ความทรงจำ ยิ่งไงความฝันก็ถือเป็นภาพสะท้อนของความจริง
อยู่แล้ว

ผมรู้สึกตกสสภาพตัวเอง จึงผีนสยตาดึกๆ ที่เหมือน
อยากชวนเล่น และเดินออกมาทันที

วันนี้ตารางงานของพุงจองแทมีแค่รายการม็อกบัง¹⁵ที่เริ่ม
ตั้งแต่บ่ายสองโมง และรถคาร์นิวัล¹⁶ก็อยู่ที่บริษัท ผมจึงต้อง
ไปที่บริษัทก่อน

ต้องขอบคุณการค้างคืนที่ไม่ได้ตั้งใจ เลยโชคได้ตื่นเช้า
และมีเวลาวางอยู่บ้าง

ผมค้นกระเป๋าและเจอบุหรี่ที่เหลืออยู่ เลยหยิบออกมา
จุดไฟ จากนั้นก็มีโทรศัพท์เข้ามา นั่นคือผู้จัดการควักยูนยง
จากฝ่ายงานบริหารที่เป็นคนรับผมเข้ามา

“แฮวอน อยู่ไหนนะ”

“อ้อ ะ...ผู้จัดการ”

¹⁵ การไลฟ์สดที่เป็นการกินอาหารและโต้ตอบกับผู้ชม

¹⁶ รถยนต์ SUV สำหรับครอบครัว มีประมาณเจ็ดถึงสิบเอ็ดที่นั่ง

นี่กว่าสร้างมาแล้วแต่สงสัยน่าจะยังไม่สร้าง ในความฝัน ผมรู้สึกสนิทกับเขาจนเกือบจะเรียกว่าพี่แล้ว ถึงจะเห็นใจผมมากแค่ไหนก็ตาม แต่เขาเป็นคนประเภทที่ทำให้ต้องไล่ป่วนวน ด้วยคำดำได้ถ้าหากคนที่ทำงานได้เพียงสองเดือนเรียกเขาว่าพี่

“ตอนนี้ผมกำลังไปครับ”

“จั้นเหรอ แต่พujungแทบอกว่าเกตายแล้วนี่”

“อ่า ผมตายไปแล้วครับ นอนหนาวอยู่ข้างทางเลยตื่นเช้าครับ”

ผู้จัดการควักหัวเราะกับคำพูดของผม คนของพัคจรงยอล เอนเตอร์เทนเมนต์ใจกว้างเรื่องเหล่านี้เป็นพิเศษ

“อะไรกัน จันอุตล่ำห์เป็นห่วงเพราะนายไม่ยอมออกมาจากห้องแท้ๆ แต่ก็พูดเก่งดีนี่ จองแทเองก็ดูเอ็นดูนายมากกว่าที่คิด”

ถึงผู้จัดการควักจะมีอำนาจในบริษัทมากแค่ไหน แต่ถ้าพujungแทไม่รับผมเข้าทำงาน ผมก็ไม่มีทางที่จะได้เข้ามาทำหรรอก พujungแทเป็นคนดีและปฏิบัติกับผมอย่างเป็นกันเองมากจริงๆ

แม้ตลอดสองเดือนที่เมาหัวทึมก็ไม่มีช่วงที่อึดอัดเลย...

แต่ถึงอย่างไร ตอนที่รายการไอดอลที่คุณเลือกออกอากาศ ผมรู้สึกเหมือนผู้ใหญ่ทุกคนบนโลกผลักผมให้ไปอยู่ริมหน้าผา พอออกมาจากห้องแล้วกลับไม่ใช่แบบนั้นเลย

ผู้จัดการควักพูดขึ้น

“ยังไงก็เถอะ นายกับจองแท็ก...ไม่สิ ทีมหนึ่ง ด่วนเลย ตอนนี้”

“ทีมหนึ่งเหรอครับ”

อุตสาหกรรมบันเทิงส่วนใหญ่ความจริงก็เป็นบริษัทขนาดเล็กถึงขนาดกลางทั้งนั้น แต่ไม่ว่าขนาดจะเป็นอย่างไร การบริหารจัดการก็...ยากแค้นแค่ไหนก็แห่งที่มั่นคงและอยู่มานาน... ไม่สิ บริษัทที่มั่นคงจริงๆ มีอยู่ด้วยเหรอ เหมือนสิ่งที่อยู่แค่ในจินตนาการมากกว่า

ผู้จัดการควักเหมือนจะบอกให้ผมทำงานกับพujungแท็ก แต่จริงๆ เขาก็เปลี่ยนสังกัดผม อย่างในความฝัน ผู้จัดการควักก็ยื่นข้อเสนอให้ผมว่าอยากไปทีมหนึ่งไหม ถึงตอนนั้นผมจะอ้อนวอนขอร้องเขาว่า ถ้าไปผมต้องตายแน่ๆ ก็ตาม

“ครับ”

“ตกลงงั้นเหรอ”

ทีมหนึ่ง ธุรกิจบันเทิง พักจรงยอลเอนเตอร์เทนเมนต์ เป็นทีมที่รับผิดชอบดูแลนักร้องหรือต¹⁷ พักฮียอง ผู้จัดการควักถามด้วยความไม่เชื่อ

“บ้าหรือเปล่า ถ้าไปกับจองแทกีสบายไปตลอดแท้ๆ แต่ถ้าไปกับฮียอง พนันได้เลยว่านายจะลาออกจากบริษัท ภายในสามเดือน”

“อ่า ก็ผู้จัดการบอกให้ผมไปนี่ครับ”

“บอกให้ผมไปนี่ครับเหรอ? เหอะ เพิ่งบรรลุนิติภาวะ ก็กล้ามาตีเสมอเลยนะ”

อย่างไรก็ตาม ผู้จัดการควักพูดถูก ถ้าผมไปกับพujungแทเดือนหนึ่งมีงานราวสิบกว่างาน ซึ่งกำลังดีและไม่หนักเกินไป แถมมีตารางไปกินร้านอร่อยๆ เยอะ ระหว่างที่พujungแทกิน ผมก็เล่นเกมมือถือไป ค่อยเล่นไป พอจบรายการก็ไปร้านเหล้าเมาจนขาดสติ แล้วก็ตื่นมาอีกวัน

แต่ตารางงานของพักฮียองต่างออกไป

¹⁷ เพลงลูกทุ่งเกาหลี เป็นเพลงที่มีท่วงทำนองอันเป็นเอกลักษณ์ มีทั้งเนื้อหาที่ให้ความรู้สึกเศร้าหรือเฟลิดเฟลีนใจ

เดือนหนึ่งมีงานถึงสี่สิบงาน ต้องเดินทางไปทั่วประเทศ พูจองแทมีผมเป็นผู้จัดการเพียงคนเดียว แต่ของพัคฮียอง ถึงจะมีผู้จัดการสามคนผลัดกันดูแลเธอแต่ก็ยังขอลาออกกันเป็นประจำ แม้ว่าจะรู้เรื่องนี้ดี แต่ผมก็ตัดสินใจที่จะเป็นผู้จัดการของพัคฮียอง

หลังจากฝันร้ายนั้น จิตใจก็เหมือนถูกตบให้ตื่น ผมเอาแต่นึกถึงสแควร์ เกิร์ลกรุปที่ผมเคยทำพังในฝันอยู่ตลอดเวลา

ถ้าเอาแต่หลีกเลี่ยงและใช้ชีวิตไปเรื่อยเปื่อยแบบนี้ สุดท้ายจะไม่ใช่แค่ชีวิตตัวเองที่พัง แต่อาจจะพาชีวิตคนอื่นพังไปด้วยก็ได้

“ฉันโดนด่ามาตั้งเท่าไรกับการที่พานายเข้ามา ถ้านายไปอยู่ทีมหนึ่งให้ ก็พอจะกู้หน้าฉันกลับมาได้บ้าง”

หัวหน้าควักดูจะประหลาดใจมากที่ผมตอบตกลงไป ทีมหนึ่งอย่างว่าง่าย แล้วก็วางสายไป ดูเหมือนทีมหนึ่งจะเป็นที่ที่โหดเอาการ

ผมขึ้นรถคาร์นิวัลเพื่อไปรับพูจองแทเป็นครั้งสุดท้าย

และในขณะที่กำลังจะออกเดินทาง จู่ๆ ก็มีรูเล็ตต์¹⁸ แปลกๆ ปรากฏขึ้นตรงหน้า

“...ยังไม่สร้างเมาอีกันหรือ”

ผมเอามือลูบหน้าแรงๆ แล้วมองมันอีกครั้ง แต่รูเล็ตต์ก็ยังคงอยู่ที่เดิม ผมลองยื่นมือไปจับสวิตช์บนรูเล็ตต์และมันก็จับต้องได้จริงๆ

[ได้รับตัวบรอนซ์ ×3]

[คุณสามารถรับน้ำยาระดับ FF~C ได้]

ผมนึกถึงเรื่องราวะสมองเลื่อมจากแอลกอฮอล์ที่แม่พูดเมื่อเช้านี้

ต้องเป็นอย่างใดอย่างหนึ่งระหว่างความฝันกับเหล่าซึ่งคงยังไม่สร้างแน่ๆ ดูท่าว่าผมจะประสาทหลอนเพราะหวังว่าจะถูกลอตเตอรี่มากเกินไป

¹⁸ วงล้อเสียงโซค เป็นเกมการพนันอย่างหนึ่ง

ถึงจะตบหน้าผากแต่ก็ยังไม่สร้าง สดท้าย ผมเลยตัดสินใจ
หมั้นรัฐเลิศต์เฮงชวยนั้น บางทีถ้ารัฐเลิศต์นั้นออกมาเป็นรางวัล
ห่วยๆ แล้วหัวเราะเยาะผม เรื่องอาจจะจบก็ได้

ผมกดปุ่มสามครั้งติดต่อกัน และหน้าต่างแจ้งเตือน
ก็ปรากฏขึ้น

[มอบตัวให้ครั้งละใบ กรุณารอสักครู่]

ทั้งที่เป็นแค่ความฝัน ยังละเอียดจุกจิกซะมด ผมคิดแบบ
นั้นพลางรอให้รัฐเลิศต์ครั้งแรกหมั้น

หลังจากนั้นไม่นาน เข็มก็หยุดที่ระดับ FF

[น้ำยาเพิ่มพลังกำลังระดับ FF]

[คงสภาพได้ 30 วินาที]

ครั้งที่สองได้รับระดับ F

[น้ำยาเพิ่มพลังกำลังระดับ F]

[คงสภาพได้ 1 นาที]

แม้แต่ในฝัน อะไรจะสิ้นหวังได้ขนาดนี้ ผมคิดพลาทกดปุ่ม
ครั้งที่สาม

[น้ำยาฟื้นฟูความเหนื่อยระดับ C]

[ความเหนื่อยล้าปัจจุบันลดลง 10%]

จากนั้น น้ำยาสามขวดเล็กๆ ก็ตกลงมาในมือของผม
ผมมองน้ำยาสีเขียวอ่อนสองขวดสลับกับอีกขวด
ที่สีใกล้เคียงกับสีเขียว

นึกว่าตัวเองบ้าไปแล้ว เลยตัดสินใจลองดื่มมันเข้าไป
ในสถานการณ์แบบนี้ผมก็ยังคงเป็นคนตื่นขึ้น เลยเปิดขวดระดับ FF
ที่เป็นระดับต่ำสุดก่อนเป็นการทดลอง

ผมกรอกน้ำยาลงคอ และเกือบจะในทันทีนั้น

“อะ...อะไรเนีย!”

อาการเมาค้างหายไปแล้ว

“...แม่งเอ๊ย ไม่น่ากินเลย”

แค่ 30 วินาทีเท่านั้น

น้ำยาระดับ FF ซึ่งมีประสิทธิภาพดีกว่าระดับของตัวมันเอง แต่อายุการใช้งานก็สั้นสมกับเป็นระดับ FF เลย

หลังจากผ่านไป 30 วินาที นรกของอาการเมาค้างก็เริ่มกลับมา ผมไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากต้องเปิดขวดที่สองกินหลังจากดื่มแล้ว ผ่านไปประมาณ 5 นาทีขวดน้ำยานั้นก็หายไป สงสัยคงจะเอากลับไปรีไซเคิลใหม่

เมื่อหายเมาค้าง อาการติดยาก็เริ่มต้นขึ้น

“จะเอาตัวได้จากที่ไหน”

จนถึงตอนนี้ผมไม่เคยเข้าใจพวกที่ติดยาเลย ทุกครั้งที่กินเนื้อฮันดู¹⁹ พูจองแทจะพูดเสมอว่ามันเป็นยาเสพติดชนิดเดียวที่รัฐบาลรับรอง กับผมแล้ว เขาก็พูดอย่างนั้นเช่นกัน

แต่ตอนนี้ผมคิดว่าเข้าใจแล้วว่าทำไมคนเราถึงติดยา

เมื่อฤทธิ์ยาหมด ตอนที่ผมขับรถเข้าที่จอดรถาร์ตเมนต์ของพูจองแท อาการคลื่นไส้ก็พุ่งขึ้นมาอีกครั้ง

ขณะที่ผมกำลังเอาหัวปักกับพวงมาลัยรถ พูจองแทก็ขึ้นรถมาแบบทรมานเช่นกัน

“ไหนนายบอกว่านอนค้างคืนข้างนอก”

¹⁹ เนื้อวัวพื้นเมืองของเกาหลี ถือเป็นเนื้อวัวที่เกรดดีและมีราคาแพง

“ตอนนั้นหนาวจนจะตายเลยครับ อ่า อาการเมาค้าง
มันแย่มากเลย”

“แต่ก็ต้องตามลำดับอายุสิ คิดจะตายก่อนหรือไง นายนะ”

พujungเทพุดแล้วก็เอนตัวลงนอน

ผมส่งครวซองค์ ขนมปังครีม และโคลาซีโร²⁰ที่ซื้อระหว่าง
ทางมาที่นี่เพื่อช่วยบรรเทาอาการเมาค้างให้ แต่พujungเทพกลับไม่
รับมัน

“นี่อะไร”

“โคลาซีโรครับ”

“อะไรนะ ซีโรนั่นหรอ”

“ดื่มๆ ไปเถอะครับ มันไม่ได้แตกต่างกันมากหรอก”

“ทำไมนายถึงเป็นแบบนี้ ตั้งแต่เมื่อวานแล้วนะ”

“ในความฝันที่พี่ตายมันสมจริงมากโขครับ”

เมื่อผมยื่นให้อีกครั้ง พujungเทพก็เปิดฝาโคลาซีโรด้วยมือ
ขนาดเท่าฝ่าหม้อแล้วพูดว่า

“เกตุรายการอัลหารีด้วยหรอ พ่อฉันดูทุกวันแล้วบอกให้
ฉันเลิกกินปะหมี่กึ่งสำเร็จรูป อยากจะบ้าตาย”

²⁰ น้ำอัดลมแบบไม่มีน้ำตาลและแคลอรี